

Téma: **Já za dvacet let**
(Úvaha)

Lidé jsou v podstatě jednoduchá stvoření. Každý, minimálně dle mého skromného názoru, touží po tom samém – ohromit. Odmalička se snažíme vytvořit něco originální, čmáráme po papíru mnohými barvami a přejeme si, aby se to zalíbilo. Později sníme o tom, jak se stáváme slavnými chirurgy, neporazitelnými právníky, obávanými krutovládci, nepokořitelnou rukou spravedlnosti, milovanými prezidenty, objeviteli protileku na nevy léčitelnou chorobu, či snad Supermanem. Málokdy si ale uvědomujeme, že by nám stačila jen špetka z toho všeho, minimum štěstí a možná vyhráté místečko u krbu. Ani já, snad bohužel, nejsem výjimkou. Toužím po mnohém, spokojila bych se s málem. Kdyby mé příběhy měly skončit v šuplíku, nevidilo by to. Přečte-li si je jediná osoba a vezme si z nich něco, tak i to mi splní můj malý sen. Samozřejmě, bylo by fajn, kdybych se stala velkým spisovatelem, ale pokud mi to život nedopřeje, tak se svět nezhroutí. Psaní, totiž skutečné psaní, není pro čtenáře, pouze pro autora. Ten si tak udržuje své duševní zdraví, protože, jak řekl klasik, je spisovatelství jen sociálně vhodnou formou schizofrenie. Docela bych s tím i souhlasila.

Vybíráme si své sny a netušíme nic o nástrahách budoucnosti. Ale není právě to na tom to krásné? Netuší, co se stane, ale přesto doufat, věřit, že se stane. Nikdo nechce přemýšlet nad tím, kdy a jak vytáhne osud volbu, která to všechno rozhodne. Možná tak udělá v tu nejnevhodnější chvíli, možná nestihneme zareagovat a ona uteče oknem, nebo vůbec nepřijde a prožijeme svůj život bez jakéhokoliv vzrušení. Kdo ví! Dosud se nikdo nevrátil dveřmi zítřka, nepověděl nám to, tak nám nezbyvá než hádat. Sama o sobě se naše tužba dá zničit v jediné vteřině, jediným špatným slůvkem, či neúspěchem, jedinou překážkou a jediným protichůdným názorem. Když jsem jako malá popisovala dědečkovi, že se jednou stanu spisovatelem, vysmál se mi. Nemohla jsem chápat proč, nyní však vím, že mne to tehdy neodradilo, naopak – zatvrdilo. Toužila jsem mu dokázat, jak hluboce se plete a jak se během let můj výběr slov zlepšil.

Snad je to ale jako u padajících hvězd. Říká se, že člověku splní to, co si přeje. Splní ale to, co si myslí, že si přál? Jen naše podvědomí to ví. Ví, zda-li jsme ochotni a schopni obětovat věci, které nám jsou v současnosti nejdražší, abychom vytvořili nové – takové, u nichž ani netušíme, jaké budou. Takové kroky vždy vyžadují odvahu, ale nejen tu. Rozhodnutí, které ovlivňují naši budoucnost, jsou vždy krokem, a zároveň skokem, do neznáma, obětí našich tužeb i nervózním třepetáním v hrudi. Co se stane pak? Něco úžasného, nebo hrozného.

Netuším, jestli mne v životě čeká to, nebo ono. Mohu jenom doufat, že najeznu alespoň nějaké štěstí a nebudu se zbytečně trápit. Budoucnost jako taková mi přijde vzdálená. Nedokázala bych ji definovat, ani kdybych se snažila. Skrývá se mi za neurčitými, ač krásnými, slovy na papíře jako celý zbytek světa. Je jen na mne, abych je rozlouskala.